

İNSAN DERTSİZ OLUR MU?

Nureddin Yıldız'ın 22.03.2015 tarihli (245.) Hayat Rehberi Dersi'dir.

Bismillahirrahmanirrahim.
Elhamdülillahi Rabb'il âlemin. Vessalatu vessalamu alâ Resûlina Muhammedin ve alâ alihi ve sahabihi ecmaîn.

Aziz Kardeşlerim,

Şu yapay ve gerçek gülü sizinle değerlendirmek istiyorum. Bu gördüğünüz; gül dediğimiz bitkinin, plastikten taklit edilmiş şeklidir. Bunlar da Allah'ın toprakta yarattığı iki güzel güldür. Dalından dün koparıldığı için bu hâle gelmiş. Bu yapay olan da uçakla yirmi saatlik mesafe olan Çin'den gelmiş. Fabrikasından koparılalı en az bir sene olmuştur. Gördüğünüz gibi sapasağlam, kopmuyor, çok güzel, şirin. Bu gerçek olan ise dün dalından koptuğu için buruşmuş. Tuttuğunda elinde kalıyor. Gerçek olan kokuyor, yapay olan kokmuyor.

Kardeşlerim,

Yapay gül filmlerde bize gösterilen dünyadır. Hep güzeldir. Gençlerin evlenmeden önce birbirlerine anlattıkları aile hayatı budur. Veya kurdukları vakıfla, dernekle bir İslami çalışmayla, etrafındakilere "güllük gülistanlık güzelim dünya, herkesin kardeş olduğu dünya" vaat edenlerin vaat ettiği dünya budur. Gerçek gül de Allah'ın vaat ettiği dünyadır. Bu yaşadığımız dünyadır, buruşur. Dün dalından koptuğu için küstü. Bu gerçek gül; Rabbimizin bize sözünü verdiği dünya hayatıdır. Bu yapay gül de Amerikan filmlerin, sigortalı hayatın, güvenli hayatın vaat ettiği dünyadır. Yapay gül gerçekten güzel. Buruşturursan tekrar eski hâlini alıyor. Asılıyorsun tamamen işe yaramaz hâle gelmiyor. Kopsa bile takılacak yeri var. Hiç merak etmeyin eksik yok, sigortalıdır, kopan yerine gelir. Çin'den geleli hiç değilse bir ay olmuştur. Yapay çiçekler hiç su verilmediği hâlde buruşmamış.

Ben bu gerçek gülleri dün aldım, bir gün sonra ne olacağını görmek için su vermedim. Bu hâle geldi. Diğeri buruşturduğun yerden gidiyor, ayakta duramıyor, tamiri yok. Bu içinden demir destekli olduğu için yamulursa duruyor, istediğin şekli alıyor. Çünkü bunun vazifesi seni mutlu etmektir. Seni tuzağa düşürmektir. Bu sana verip içindeki haset duygularını, nefret duygularını ört pas etmek için kullanılan bir hiledir. Diğeri ise Allah'ın topraktan yarattığı çürüyüp yine toprağa gübre olmak için gidecek olan Allah'ın sanatlarından bir sanattır ama ne yazık ki böyle olmuş. Kopardığım tamir olmaz. Buruştuğu için para vaat etsen, "sigorta edeceğim, kasko yaptıracağım" desen anlamaz. Laf da anlamaz. "Seveyim" desen elinde kalır, berbat bir şey, sahtesi daha güzel.

Aziz Kardeşlerim,

Âdemin çocukları! Toprakten gelme insanlar! Bu gerçeği anlayamayan Allah'ın "oyun ve eğlence" dediği dünyayı da anlayamaz. Dünyayı cennet yapmaya kalkarız, bu sefer ahiretimiz cehennem olur. İşte bugün anlaşılması gereken en büyük gerçek budur kardeşlerim.

Sahtesiyle orijinali böyle görünüyor. İstanbul'a inşaatlarda çalışmaya gitmiş delikanlılara günün birinde altı ay önce postaya atılmış mektup gelirdi, mektupta: "Oğlum filancanın kızını sana ayarladık, biz nişanları yaptık, sen gel de düğün yapalım yine gidersen" diye görmediği, bilmediği bir kızla evlenmek için köyüne giden insanlar, altmış sene o kadınlarla yaşadılar. Mutlu oldular. Elli altmış torun görüp gittiler dünyadan. İmam Hatip Lisesi'nde, İlahiyat Fakültesi'nde, filan okulda okurken senelerce görüşüp anlaşıp tanışıp birbirlerini benimsemek için kararlar verip babalarına evlenecekleri delikanlıyı ve kızı sunanlar ise eğer bir cinayete kurban gitmediyse bir tanesi, yılını bulmadan

mahkemeyi buldular. Biri, bu yapay güldü. Biri, bu gerçek güldü. Bu yapay olan hep canlıdır. Çin'den gelmiş, dün bahçede bitmiş gibi.

Gerçek olan gül buruşur. Buruşur, ezilir ama bunun bir huyu var. Bunu dalına yakın bir yerden koparıp suya koyarsın çelikten tekrar ürer. Bunun çöpü bile işe yarar. Çöpünde aslının ruhu vardır. Çünkü bu, Allah'ın yarattığıdır ve yaratma kanununa uygundur. Bu yapay olanın çöpü ise insanlığın belasıdır. Bunu sokakta yaksan o gün kokudan sokakta durulmaz. Bu yapay olan çevreyi kirletiyor. Bu da çevreye gübre oluyor. Yapay gülün bir milyonundan yine bunu gibi sun'i çiçekler yapılır. Bunun bir tanesi milyonlarca çiçeğe hayat olur, çekirdek olur.

İşte Allah'ın yarattığı dünyayı kabul edenler gerçek gül gibi böyle yaşayacaklar. Şeytanın gözümüzde süslediği yapay gül bu dünyadır. Buruşmaz kızmaz, çok güzeldir. Ama buna hiçbir arı konmaz. Arılar aptal değildir. Bunu evleneceğin kıza verebilirsin. İş görüşmesi yapacaksan da götürebilirsin. Nişanda da götürebilirsin. "Ay ne güzel" diyerek seni karşılarlar. Ama buna arı konmaz. Diğerine ise arı konmaya görsün. Bununla bal üretir.

İnsanların ve şeytanın, filmlerin, romanların dünyası yapay güldür. Allah'ın yarattığı dünya gerçek güldür. Allah'ın yarattığı dünya budur. Buruşur, kırılır, dökülür dünyadır. Neden? Çünkü bunu üretme Çin aç kalır. Allah bu gerçek gülü de bu yapay gül gibi yapsaydı cennet unutulurdu. Bu gerçek gül solsun, çürüsün, kopsun diye yaratıldı. Çünkü eskimez ve büzülmez güller cennette koklanacak. Buradaki güller yaratıldığı gündeki gibi kalsaydı, buranın kadınları huri olsaydı, buranın erkekleri cennet gilmânı olsaydı cennete gitmeye gerek kalmazdı.

İnsanoğlunun iki seçeneği vardır; ya cennet diye bir derdi olmayacak. O zaman hiçbir sıkıntı yok. Burada yapay gül gibi yaşayacak. Cennet derdi olan hayatı gerçek gül gibi kabul edecek. Ama bu gerçek gülün enkazındaki tohumcuklar bile hâlâ arıların gıdasıdır. Eğer arı yakalayamazsa çöp olduğu yerde böcekler bunu bekliyor zaten. Çöpü bile gıdadır. Çünkü Allah yaratmıştır.

Aziz Kardeşlerim,

Âdemin çocukları, insanlar! Hitap edilebileceğimiz en doğal cümledir bu. Âdem'in çocuklarıyız, insanlarız. Âdem'in dünyasındayız. Kendimizi filmlerin, romanların, hayallerin dünyasında zannederek işkencemiz bitmez. Ölmeden her gün ölüm korkusu yaşarız. O ölüm korkusu da gerçek ölüme hazırlık düşmanı olur.

Kardeşlerim,

İki büyük gerçek var;

Birincisi, Âdemin çocuklarıyız.

İkincisi de, dünya bu yapay gül gibi değildir. Gerçek gül gibidir. Dünya budur.

Annem beni beşikte sallarken böyle tarif etmemişti ama. O annenin kurduğu dünyaydı. Allah'ın kurduğu dünyada ise beşikte sallanırken melekler benim için "ah çocuk, seni neler bekliyor. Annen senin için şunu hazırlıyor ama Allah sana neler hazırladı haberin yok senin" deyip bana bakıp duruyorlardı.

Sigorta şirketleri, annelerimiz, babalarımız, öğretmenlerimiz, dünyayı bize cennet yapmaya çalışan liderlerimiz, önderlerimiz, fikir adamlarımız, terörizmin sıkıntılarının, hastalığın dünyadan gideceğini iddia edenler bu dünyayı tanımama mikrobunu bize de bulaştırdılar. Biz de inandık. Şu güzelim dünyada mutlu huzurlu dertsiz sıkıntısız vakit geçireceğimizi hayal ettik. İki gerçeği çelik kapıların bir üst bir alt anahtarı olduğu gibi hayatı anlamanın iki şifresi olarak zihnimize yerleştirelim.

Âdem'in çocuklarıyız. Şu elimdeki beş parmak babam Âdem'in genlerinden bana geldi. İki kulağım, iki gözüm, kaşlarım, kirpiklerim babam Âdem'den bana intikal etti. Ayak şeklim babam Âdem'in ayak şeklindedir. Kimi uzun, kimi kısa, kimi beyaz, kimi siyah, kimi çekik gözlü gibi farklılıklara rağmen bütün bu insanların görünen şekli Âdem'dendir. Havva annemendir.

Kardeşlerim,

Âdem'in çocukları,

İnsanlar,

Şu dünyada gözümüzün sokak kenarındaki ağacı gördüğü kadar görmemiz gereken bir hakikat var. Bir sorunun karşılığını bulmak zorundayız. Babam Âdem'in beş eli, beş parmağı vardı diye ben de onun soyundan geldiğim için beş parmaklı eli olan bir insan olarak yaratıldım. Çilelerle bu dünyaya ayak basmış bir baba, çilesiz çocuğun babası olur mu?

İnsan başına bir kıt'a düşüyordu, bir çocuğu diğer çocuğunu öldürdü. İnsan başına neredeyse iki milyar düşüyor bu dünyada, kavgasız geçer mi dünya?

Cennetin kokusu henüz Âdem'in ellerinden gitmemişti, çocuklarını istediği gibi eğitmeyi beceremedi. Dün cennetten gelmişti, bugün dünyada istediği aile düzenini kuramadı Âdem. Onun çocuğu olarak ben çilesiz, meşakkatsiz, yorulmaz bir baba olabilir miyim? Plastikten olursa olur, filmlerde olur, romanlarda olur; hayat gerçeğinde yok bu, çünkü dünya böyle bir yer değildir. Hayat kapımızın ikinci şifresi budur; Dünya böyle bir yer değildir.

Birinci şifre; ben böyle bir babanın çocuğu değilim. İkinci şifre de; dünya böyle bir yer değil zaten. Plastikten susuz da yaşadığı bir yerdir dünya ama topraktan gelenin ömrü var, susuz yaşanamaz bir yerdir.

Derim ki; her hafta bir plastik bir de tabii bir gül alalım, ikisini de evimizde en çok gözümüze çarpan yere koyalım, sonra da hafta sonu plastik gül aldığımız gibi taptaze durduğu hâlde tabii olanın bir hafta sonraki hâlini ailece inceleyelim; "İşte bu hayatı yaşıyoruz" diyelim. Bu ders olsun bize. Sadece gülde değil her şeyde bu geçerlidir.

Bugün biz, cenneti elde etmek için iman etmiş insanlar olduğumuz hâlde; Allah'ın rızası için yaşamaya ahitli insanlar olduğumuz hâlde; dünyanın Allah nazarında bir sinek kanadı kadar değeri olmadığına inandığımız hâlde; fani, geçici, dökülen, buruşuk bir dünya olduğuna inandığımız hâlde onu cennetleştirmeye çalışırken çektiğimiz sıkıntılardan söz ediyorum.

Elbette "herkes intihar etsin, burada yaşamının gereği yok. Herkes unutsun dünya güzelliklerini" demiyoruz. "Bu gülü tanısn" diyoruz. "Gülün olsun, güle tapınma. Ağlama gül dökülünce. Ağlarsan sen kaybedersin" diyoruz.

Bir; Âdem'in çocuklarıyız. İki; burası Âdem'i perişan eden dünyadır. O babanın çocuklarıyız, babamızın yüzünü güldürmeyen dünyada yaşıyoruz. Reddi neseb mi yapacağız? Başka baba mı arayacağız?

Kardeşlerim,

Dünyanın gerçeği aynen böyledir. Bu dünyayı bu şekilde tanıyanlar hiçbir sıkıntı çekmeden gittiler, ama dünyayı hayal ettikleri gibi bulmak isteyenler ne dünyayı buldular ne de asıl bulmaları gereken cenneti hak ederek gidebildiler.

Kardeşlerim,

Bizim hâlimiz neye benziyor biliyor musunuz? Sigorta şirketlerinin önünde patronun dikkatini çekmemek için namaz kılmayarak namazsız bir hayat yaşadığımız zaman “şu ne der, bu ne der” diye kendimizi perişan ederken, diploma, fors, dedikodu uğruna Allah'ın razı olacağı hayatı bırakıp giderken, hayatımız neye benziyor biliyor musunuz? Bir baba veya anne küçük yavrusunu elinden tutmuş şöyle bir havalandırmak için parka götürmüş. Çocuk da bakmış park çok güzel, hem evde annesi “şuraya tutma, buraya tutma, onu tutma, onu ezdin, onu geçtin” diye sansürlü bir evde yaşıyor. Parkta karışan yok. Oraya basıyor, buraya sığıyor, bunu koparıyor, “Hadi yavrum annen yemeğimizi hazırlamıştır gidelim” deyince, çocuk tutturmuş: “Burası bizim evimiz olsun baba, burada kalalım” diyor. “Oğlum burası belediyenin parkı” diyor. “Yok, biz burada kalalım, burası çok güzel” diyor çocuk. Bu soru ne kadar inandırıcı ise Rabbimiz “bir hava alın gelin” diye bizi gönderdiği dünyada sanki kalmayı arzu eder gibi gösterdiğimiz tavır budur işte.

Camilerimizin bile dünyevileştirmizi, dünyada kalmayı arzu ettiğimizi gösteren şekilleri alması bu afetin işaretidir. Yüreklermize dünya sevgisi iman gibi yerleşmiş âdeti. Bizi bırakmıyor. Bunun adı afettir. Bunun adı cenneti verip dünyayı almaktır maazallah. Ve dünya gerçek gül gibi olduğu için de sen onu sevdikçe seni daha fazla cimcikler. “Bunaldım, çatladım” diyen daha çok dünyada kalmak istediği için çatlıyordur. “Gidiyordum zaten” derseni rahat bırakır. Kalanından bunalır dünya, gideninden bunalmaz. Ölenlerin bir derdi yok dünyada, dünyanın da onlarla derdi yok. Üstünü meşgul etmediğin sürece dünya sana bir şey demez. Altını meşgul et edebildiğin kadar. Böyle bir kanun var mı, hayır tam aksi, üstünü ne kadar meşgul edersen seni o kadar sıkır. Alta gidene dokunmuyor, altta kalabildiğin kadar kal.

Kardeşlerim,

Gençler üniversite imtihanına hazırlanırken “ne düşünüyorsun?” diye sorulduğunda yirmi sene önce tıp derlerdi. “Tıp okuyacak, zengin olacak, uçak mühendisi olacak” denirdi. Dikkatimi çekiyor üç gençten biri “psikiyatri okuyacağım ben, çok para varmış bu işte. Bizim rehber öğretmen, insanlığın geleceği tımarhanelerde geçecek, psikiyatri okuyun dedi” diyor. Neredeyse her üniversitenin psikoloji bölümü var. Psikoloji ne demek? İnsan tamir etme bölümü demek. Araba servisi gibi insan servisi; psikolojidir. Sigorta şirketlerimiz var, her şey modern, balkonlarına bahçe kurulan binalar yapılıyor artık. Ama psikoloji, psikiyatri en değerli bilim dalı oldu. İnsanların parası var, sigortası var, akli kendine yetmiyor.

Karı koca birleşip nasıl mutlu olacaklarını karar edemiyorlar. Para verip psikiyatrye gidiyorlar, aile danışmanına gidiyorlar. “Al bu parayı, biz nasıl mutlu oluruz bize tarif et” diyorlar. Bundan iki yüz sene önce İstanbul'da, Çorum'da, Sivas'ta, Siirt'e çocuklar bir tiyatro oynasaydı, bir karı koca el ele

verip aile danışmanı diye birine gidiyorlar, ona üç yüz lira para ödüyorlar. “Buyurun” diyor. “Biz bir türlü mutlu olamıyoruz. Biz nasıl mutlu oluruz bize tarif eder misin” diyorlar, o da onlara diyor ki: “Akşam eşin işten geldiğinde gül, ‘hoş geldin kocacığım’ de, o da ‘hoş bulduk tatlım’ desin, sen yanağından öp, o da senin yanağından öpsün. Sonra ‘bak senin sevdiğin çorbadan yaptım’ de, ondan sonra da o da ‘çok güzel ellerine sağlık karıcım’ desin, sonra yatın, iki gün sonra mutlu olursunuz.” Büyücüler bile bunu gülererek karşılardı herhâlde. “Allah Allah, bunları parayla mı söylettirir insan kendine” derlerdi. İki yüz sene önce böyle bir tiyatro oynanmış olsaydı bunu sonuna kadar seyretmezdi Anadolu erkeği.

“Bunu seyretmek için burada niye oturuyorum ben? Bunu yapamayanın neresi erkek, bunu yapamayan kadın niye kadın yaratılmış, bunu birinden mi öğreneceğim ben” denilirdi. Ama şimdi eşine: “Eline sağlık, güzel olmuş hanım” demeyi yabancı dil öğrenir gibi aile danışmanından öğrenmek gerekiyor. Neden? Çünkü sigorta şirketleri mutluluk sigortası diye bir şey henüz yapmıyorlar. Bir de mutluluk sigortası çıkarsalar mutlu olmayan eş müracaat edip tazminat alacak. O zaman sigorta şirketleri gelip insanı mutlu etmeye mecbur ederlerdi. Mutluluk hapı verip mutlu ederlerdi, yoksa çok tazminat öderler.

Bu bütün dünyada normal olabilir. Gözünde cennet tüten bir mü’min için bu hayat normal değil. Her şeyi maddeleştirmiş, maddeye tapınmış bir nesil için doğaldır bu, “ver para, güleyim” olabilir. Ama bütün dünyayı sol ayağı ile tepen, cennetten başka hiçbir şeye meyli olmayan bir insan için bu hayat değil kardeşlerim. Bizim “dünyayı bırakıp gidip köhne bir hayat yaşayalım” diye bir iddiamız yok elbette. En modern, en teknik, en imkânı bol hayatı mü’min yaşamalıdır. Ama köleleşerek değil, hür kalarak insanca yaşamalıdır.

Bugün dertsiz bir dünyada yaşamayı hayal edenler ilk işkenceyi kendi kendilerine yapmaktadırlar. Âdemin çocuğusun, Âdemin canına kast etmeye çalışan bir dünya hayatı yaşıyorsun, beklentin cennetteki Âdemin beklentisi. Yanılıyorsun, gerçekçi ol. Kur’an’ımız, Yahudileri tarif ederken “onlardan biri bin yıl yaşasa bile yetmez onlara” diyor. Şimdi seksen yaşından sonra yazlık yaptıran, kışlık evini yeniden yaptıran insanlar o hastalığı yansıtıyorlar. Sorduğun zaman da, “biz geçtik bu dünyadan ama çoluk çocuğa kalsın” diyor. Versene sağlığında çoluk çocuğuna on kuruş da görelim. Vermeye geldi mi çocuğu düşman gibi görür, kendi zevki için yaptığı şeyin kılıfı çok; çocuğa bırakıyor(!) Bıraktığı da çoluk çocuğun kavga etme nedeni olacak zaten, doğru dürüst bıraktığı bir şey de yok.

Kardeşlerim,

Psikiyatriye gitmemek için, aile danışmanına gitmemek için yeniden kendimize çekidüzen vermemiz gerekmektedir. Bazı kanunlar zikretmek istiyorum. Mutluluk kanunları. Bu mutluluk kanunlarını yakalayanlar Allah’ı ve rızasını bulmuşlar demektir. Dünya onlar için asla zindan olamaz. Onlar ateşe atılırken bile tebessüm ederler. Çünkü ateşi yaratani bulmuşlardır. Onlar suyun dibine kadar batsalar orada bir balığın kanına geçseler, orada bile kimi hatırlayacağını çok iyi bilirler. Biz hava az kararsa bütün krizlerimiz, hastalıklarımız aklımıza gelir ve 112’yi ararız. Ama başka kulları Allah’ın, suyun dibine kadar indiler, boğuldular, balık onları yuttu. 112’yi değil yaratınlarını hatırladılar. 112’yi arayanlar acile kalktı, yaratınını hatırlayanlar Allah’a yüceldiler. Hayat tarzından söz ediyorum kardeşlerim. Tarz değişikliğidir asıl sıkıntımız bizim, onun için kanunlar koyalım.

Birinci kanun; çocuklarımıza anlattığımız Yusuf aleyhisselam, Yakup aleyhisselam var. Yusuf kuyuya atıldı, sonra kral oldu. Kral olunca acayip ipekten elbiseler yaptılar ona, hizmetçileri vardı. Bu hikâyeleri büyüklerin hikâyesine dönüştürelim. **Hoca efendilere diyelim ki: “Kardeşim! Bana bir gün ver, Kur’an’ımda Rabbimin anlattığı yirmi beş peygamberi, yirmi beş yaşam kuralı olarak bana anlat.”** Kur’an’a ben iman ettim, Allah da orada yirmi beş peygamberi bana satır satır anlatıyor. Bu sadece “peygamberlere iman ettik” diye çocukluktan beri söylemek için değildir. Allah peygamberleri niye göndermişti? Kullarına cenneti göstereceğini diye değil mi? Benim peygamberim bana cenneti gösterdi zaten. Kur’an verdi bana. Namazı öğretti. Ben niye bir daha Nuh aleyhisselamı okuyorum? Niye Eyyûb aleyhisselamı okuyorum, okumak gerekiyor?

Cevap; **aslında bu hayatın sırları bu yirmi beş peygamberin hayatında gizlidir. Ya psikiyatri ya da Eyyûb aleyhisselamı tanıyacaksın.** Ya da “siyonizm, siyonizm” deyip duracaksın ya da Nemrut’un karşısındaki İbrahim aleyhisselamı tanıyacaksın. **Müslümanlar olarak seferberlik yapıp yirmi beş peygamberin hayatından, hayatı kurtarmanın yirmi beş formülünü çıkaralım artık.** Bu bir.

İkinci kanun; ömürlerin Allah’ın elinde olduğuna inanıp inanmadığımızı bir inceleyelim. Elbette inanıyoruz, ama inanıp inanmadığımızı bir bakalım. **Gerçekten ömrü Allah verip istediği zaman alıyor mu, yoksa antibiyotikle biraz daha uzatabilir miyiz biz?** Bu ömür konusuna bir daha bakmamız gerekiyor.

Üçüncü kanun; kitabımız Kur’an “Allah sabredenlerle beraberdir, Allah sabredenlerle beraberdir” diyor. Allah sabredenlerle beraberdir! **Allah bizimle beraber mi, değil mi bunu da bir sorgulayalım.** İman ediyoruz şüphesiz ama Allah sabredenlerle beraberdir. “Bizimle beraber mi Allah” ben böyle sorayım.

Kardeşlerim,

Allah bizimle beraberse dünya bize niye dar geliyor? Allah’ın dünyasında Allah ile beraber olana dünya dar gelir mi? Maaşı yetmez olur mu? Gerçekten Allah sabredenlerle beraberdir. Biz Allah ile beraber miyiz, Allah bizimle beraber mi? Bunu inceleyelim.

Dördüncü kanun; Peygamber efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem buyuruyor ki: “Sizi bunaltan, dara düşüren pozisyonlarla karşılaştığınızda ‘la havle vela kuvvete illa billâh’ deyin diyor. Ne demek ‘la havle vela kuvvete illa billâh?’ Allah’tan başka hiçbir güç ve dayanak yoktur. “Bununla cennetin hazinelerini yakalarsınız” diyor. Günde kaç defa söylenmeli? Hiç defa. “Şu kadar defa” söyleyin demiyor. “Bunalınca bu formülü hatırlayın” diyor. Bu ne demek? Bunaldığınızda, yalnızlık hissettiğinizde Allah’tan başka güç ve dayanak olmayacağına inandırın kendinizi demektir. Böylece cennetin hazinelerine ulaşırsınız. Günde yüz defa bunu söyleyince dert görmezsin değil. Güller solunca “la havle vela kuvvete illa billâh” diye haykırırsın ciğerlerin demektir bu. Böylece hayatın gerçeğini hatırlarsın, ateşe atılırken bile yanar gibi değil serinlenir gibi mutlu olursun. İbrahimlik standardıdır bu çünkü. Ateşe atılırken İbrahim aleyhisselam ne demişti? Hani Cebrail gelmişti “yardım edeyim mi sana” dediğinde ne demişti? “Eğer sen yardım edeceksen senden başka Allah var. O ise yardım edip etmeyeceğini biliyor zaten. Niye senden yardım isteyeyim” demişti. “La havle vela kuvvete illa billah”ın İbrahimcesi işte. **“La havle vela kuvvete illa billah” kanunumuz olmalı.**

Kardeşlerim,

Başımıza sıkıntı geldiğinde cep telefonundan önce “la havle vela kuvvete illa billah” deyinceye kadar çatlamaya devam edeceğiz. Ama sıkıldığımız her yerde “la havle vela kuvvete illa billah” ilk aklımıza gelir, sonra da cep telefonuna sarılır acili ararsak, bize yardım edecek birini ararsak doğal olanı yapmış oluruz. O zaman kul olarak yapabileceğimizi yaparız, Rabbimiz de bize yardım eder.

Beşinci kanunumuz; Tirmizî'nin rivayet ettiği bir hadis-i şerifte Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem buyurmuştur ki: “Oturup da keşke şu işi yapmasaydık deyip durmayın” buyuruyor. “Geçmiş karıştırırsanız, şeytanın eline anahtar verirsiniz” diyor.

Bu ne demek? Düğündeki filan huzursuzlukla, çocuğun on iki yaşında yaptığı yaramazlıkla kilitlenip kalma. Beş sene önce tarlada sel olmuştu, bütün mahsulât gitmişti. O selle sen de gitme. Yarınları düşün. İleri bak. Yol ileri doğru gidiyor, sen kafanı çevirmiş geri bakıyorsun. Bu dünyada hep istifra edesin gelir. Sen çünkü yolun ters istikametinde gidiyorsun. Araç ileri gidiyor, sen geri bakıyorsun. Hayat ileri gidiyor, sen geçmiş irdeliyorsun; geçmişle karışık bir hayat yaşıyorsun.

Hiçbir zaman sen, eşini sevemeyeceksin. Çocuklarını bağrına basamayacaksın. Sen hiçbir zaman plan yapamayacaksın, geçmişin dosyalarını kapatamıyorsun ki. **Bu Peygamber kanunuydu. Bu kanun nedir? Şeytana anahtar verip durmayın. “Keşke” deyip durmayın. Dünya hayatıyla ilgili işlerde geçmiş karıştırmayın. Hatta günahlarda bile geçmiş günahların -güya- stresini yaşayarak o günahı küflendirip durma. Güzel bir tövbe yap, dön Rabbine, O'nun mağfiretine sığın, o günahı irdileyip durma bir daha.**

Güya geçmişteki filanca hatayı -güya- çok nâdim olmuş, yüreği sızlıyor numaralarıyla pişirip pişirip şeytan senin önüne koyuyor. Onunla iki saat meşgul olup efkârlı efkârlı dolaşacak yerde o iki saatte oturup bir cüz Kur'an okusaydın, melekler seni kanatlarında Arş'a kadar taşıyacaklardı. Yeni bir şey yap. Ama şeytan öyle bir kurnazdır ki; o gün seni o zulme itmişti, bugün de o zulümle seni ezmeye devam ediyor. Şeytanın numarası hep aynıdır. Güya üzgün büzgün, çok pişman o gün için. Pişman olsaydın sen, Rabbinin Kur'an'daki emrini hatırlardın. Allah ne buyurmuştu? Allah: “İyilikler, kötülükleri siler” buyurmuştu.

Sen gerçekten Allah'ın seni bağışlamasını isteseydin yaptığın üç yanlışın yerine üç muhteşem ibadet yapardın, o onları dengelerdi. İyi bir iş yapmadan geçmiş irdileyip duruyorsun. Sen gerçekten psikiyatrikliksin. Hastasın. Tedavi olman gerek ama bu tedavi yeşil reçeteyle değil taptaze Kur'an'la, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem sünnetiyle olmalı, Ümmeti Muhammed'in edebi ve ahlakı içerisinde olmalıdır.

Kardeşlerim,

Altıncı kanunumuz; dedik ki: “Dünyada yaşıyoruz. Âdem'in çocuklarıyız ve Âdem çilenin babasıdır.”

Günün birinde Âdem'in formülünün dışında bir insan olmayacağız. Aile içi sorunlar Âdem babamızdan bize kaldı. Evlat sorunu, ziraat işleri, geçimsizlik, siyaset, sıkıntı bize Âdem'den ve Âdem'in ilk çocuklarından kaldı. Şit'ten, Yunus'tan, Nuh'tan, İbrahim'den ve Musa aleyhimusselamdan kaldı ama bize bir kanun daha kaldı. **Allah, kendisine sığınan kulunu yalnız bırakmıyor.** Bunu da biz Âdem'den devraldık. **Dolayısıyla sıkıntılarımız, streslerimiz, bunalımlarımız, çaresiz zannettiğimiz şeyler bizim kaldırabileceğimiz şeylerdir.** Allah, kimseye altında ezilip gideceği

bir dert vermemiştir. Kurtulmayı bilmeyenler küçük bir kıvılcımın çıkardığı yangında yanıp kül olmuşlardır.

Elbette evlerimizde stresimiz, bunalımımız olacak. Planlamadığımız, hesap etmediğimiz dertler ardi ardına gelecek. Çaresizlik içerisinde kıvranıp ağlayıp durmayacağız. Biz kendi kendini tedavi eden bir vücudun sahipleriyiz. Yara kendi kendine iyi oluyor, kurcalamazsan iyi oluyor. Aldığın gıdaları vücut önemli bir ilaca dönüştürüp seni ayakta tutuyor. Bütün bunları organize eden bir beyin var, akıl var. Onu da sen idare et.

Anladın ki evde biraz sonra bu kıvılcımdan iyi silahlı çatışmalar çıkacak. İnsansın, aklını kullan. Spor ayakkabılarını giy, git on beş kilometre yürü, gel. Yürüyüş seni rahatlatır. Evdekiler “elhamdulillah, bir saat rahat ettik” diye rahatlasın, sen de yürüyünce rahatla. Git camide sesli sesli iki sayfa Kur’an oku. Biz çare üretmekte niye daralalım ki?

Rabbimiz tedavisini de yaratmadığı bir sıkıntı yaratmamıştır. Hastalığından stresine, bunalımına kadar ne varsa insanı rahatsız eden onun çaresini Allah muhakkak yaratmıştır. Ama muhakkak! Arayacak, insanoğlu arayacak; bulacak. Bu bizim vazifemizdir.

Kardeşlerim,

Üç ilacı iyi kullanıp kullanmadığımızı kendimize soralım.

Bir; namaz vakti dışında caminin bir köşesine çekilip yahut da bir ağacın altına oturup veya evin balkonuna oturup şöyle iki sayfa Kur’an’ı Allah konuşuyormuş, ben dinliyormuşum gibi okuyor muyuz? Bunu bir inceleyelim çünkü Kur’an ruhların şifasıdır, elimizdedir ve bizim ruhumuz çatlıyor!

Allah “bu Kur’an, daralmış göğüslerdeki sıkıntıların şifasıdır” diyor ama Kur’an okumak Ramazan’dan Ramazan’a kalınca bayram da Ramazan’ın sonuna kalıyor! Niye evimizin balkonunda çıkıp güzel bir Kur’an okumayalım? Niye Kur’an’ı Cuma gecesinden Cuma gecesine taşıyalım?

Kur’an, ruhlarımızdaki sıkıntıların ilacıdır.

Bir; Kur’an’ı kendi tedavimiz gibi uygulamayı becerebilecek miyiz?

İki; Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem de bir insan olarak bu dünyada yaşadı. Çok bunaldığı anlar oldu. Sıkıntıya girdiği anlar oldu ki bunların bir kısmını biz biliyoruz, bildiğimiz şeyler bile dayanılacak kadar değil. En bunaldığı zamanlar ne yapıyordu? “Bilal! Bizi biraz rahatlat” diyordu. Bilâl’in elindeki iksir neymiş? “Şu ezanı çabuk oku da rahatlayalım.” Çünkü namaz kılacak. Namaz kılacak.

Bugün Ümmeti Muhammed aleyhisselatu vesselam psikiyatri yerine seccadelerin başına gitmeyi öğrenseydi, yeşil reçeteli ilaçlara hiç muhtaç olmayacaktık Allah’ın izniyle. Sadece beyin arızası olanlar için tıbbi tedavi yapılacaktı. O zaman bu günden itibaren beş vakit namazı kast etmiyorum, “Bilal rahatlat bizi” yani “gel, bir namaz kıldır bize de rahatlayalım” sözünü bir incelemeye alalım.

Üçüncü incelememiz gereken şey şudur: Genelde bize sorulan sorulardan biri: “Fulanca konu için hangi duayı yapmam gerekir?” Mesela; “Üç defa nişanım bozuldu, dördüncü de bozulacak diye korkuyorum, bozulmaması için hangi dua var?” Eczaneye gideceksin işte, tarif edeceksin, ilacı

alacaksın diye algılıyor. Burada bir açılım yapmam gerekiyor kardeşlerim. Dua, derdini Allah'a sunmandır senin. Bunaldığını anlatmandır. Yardım istemendir. Dert senin, senin yüreğin yanıyor, sen çare arıyorsun, sana hangisinin gerekli olduğunu nereden bileyim? "Dört defa nişanı bozulmak" diye bir olay yoktu Efendimiz'in zamanında. Dolayısıyla "dördüncü nişanı bozmama duası" yok. Böyle bir şey duymadım. Çünkü düğünden muhteşem nişan yapmamışlardı ki bozulunca dert olsun.

Kardeşlerim,

Nişan bir kenara da özel dertlerimizi bile paket dualarla yapıyoruz, yardım isterken, çözmeye çalışırken. Özel dertlerimiz için bile... **Duayı paket duadan çok pratik duaya ne zaman çevirebileceğiz? İki rekât namaz kılıp "ya Rabbi, bu sıkıntımı sen benden daha iyi biliyorsun, şöyle oldu, böyle oldu, şuraya gittim, buraya geldim, bana yardım et ya Rabbi" ne zaman diyeceğiz?**

Psikologların kapısına kilit vuracak üç tedavi... Onlar da gitsin, Müslüman olmayan topraklarda kendilerine iş bulsunlar.

Bir; ruhlarımızın şifası Kur'an bize tedavi olacak mı?

İki; "rahatlat bizi Bilal" sözü, bizi rahatlatan bir gerçek mi? Cuma namazına gitmeyi anlatmıyorum. Bunalınca tansiyon ilacının kutusunu kaptığın gibi abdest alıp seccadenin başına geçme namazından söz ediyorum. Balkonda Kur'an okuma zevkinden bahsediyorum. "Bugün arabaya atlayıp İstanbul'un, bizim şehrin en uzağındaki ormanlık alana gidiyorum" demekten bahsediyorum. "Ne yapacaksın?" "Beş cüz Kur'an okuyup geleceğim bugün" deme yeniliğinden söz ediyorum. Fizik tedaviye gider gibi insanlardan uzak diyarlarda, yerlerde Kur'an okumaktan söz ediyorum. Ve paket duaların yanında, paket olmayan, bana ait sorunların, bana ait dualarından yani Rabbinle samimi baş başa konuşmandan söz ediyorum. "Senin nişanın bozulmuş duanı ben yapacağım? Benim nişanım sağlam!" Bunu düşünmeye davet ediyorum.

Kardeşlerim,

Baştaki iki formüle tekrar dönüyoruz. Âdem'in çocuklarıyız. Çilekeş bir babanın çocuklarıyız. Ona o çilenin hamurunu yoğurmuş dünyada yaşıyoruz. Yapay gül olan dünyada sıkıntı yok. Görüyorsunuz hâlâ bozulmadı, bozulmaz. En az iki yüz senesi vardır. İki yüz sene taptazedir bu. Güneşe koysan solmaz, suya atsan ıslanmaz, ölmez, dirilmez acayip bir şey. Orijinal de canlı güldür. Bu Âdem'in yansımasıdır. Tuttukça dökülüyor. Bu arıların sevdası, bu da hurdacıların sevdasıdır. Hayat budur.

Âdem'in çocuklarıyız dedik. Âdem'in kaç milyarını çocuğuyuz bilmiyoruz, sıralama olarak, barkot numaramızı bilmiyoruz. Üstünlük, ona yakınlık, evlatlığı mertebesine yakın olmak, fazilet açısından ne sıradayız? Onu beş on kuruşluk biliyoruz. En altlara yakın bir yerde olduğumu biliyorum. "Kıyamet günü ne kadar ona yakın oluruz" büyük tereddütlerimiz var. Rabbim yardımcımız olsun. Ama Âdem'in yakınındaki çocuğu Nuh, Musa, İbrahim, Eyyüb, Yakup, Yusuf, Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem. Âdem'in bir numaralı çocuklarıydılar, bir numaralı hem de. Belki de Âdem yoktu, Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem vardı gibi bir şey de var. Bir numaralı çocukları yüzde yüz onun kopyası oldular, çilesinde.

Sonra onun iki numara denebilecek çocuklarına bakıyoruz, onlar da babada ne varsa kapmışlar. Hangi çile varsa almışlar. Plastikler çok sağlam, hâlâ devam ediyor. Plastiklere hiçbir şey

olmuyor. Onlar film senaryolarında tasarladıkları gibi yaşıyorlar. Allah'ın kaderinde, senaryosunda da öyle zaten. Bu perişan gülün aslı olan gül de bu dünyadan böyle gitti. Bundan sonraki güller de böyle gelecek. Bu gülün şurasında tohumları var. Bu tohum imkân olsa da açılıp kaderine bakılsa, "bütün solmuş güllerin anasıym" yazacaktır üzerinde herhâlde. Âdem'in cennetten gelirken alında yazdığı kader gibi...

Kardeşlerim,

Gerçekçi olmaktan başka yapabileceğimiz bir şey yoktur. Gerçekçi olmak zorundayız. Babamızın çocuklarıyız. Babamızın çocuklarını gömdüğü topraklarda yaşıyoruz. Kendisinin de gömüldüğü topraklardayız. Ya çevreye zarar, plastik olacağız ya da doğal gül gibi olup bu dünyadan gideceğiz ya da ikisinin arasında helak olup gideceğiz. Ama Allah bizi cennetinde görmek istiyor.

Vel'hamdülillahi Rabb'il âlemin.